

במטע הפנטזיות

פאר פרידמן

הולבן נסמך בלבן/ . . . משרשים שקופים
 חותרים קיניים מצולקת מוכקות/ נטות
 רבים וריים/ מחפשים סוצא במסיבות, נספך
 הסיר, עמ' 13. גם התמונה הפסטורלית אינה
 פסטורלית, כפי שהיא נרמית בקריאה ראשונה:
 השמלה קרועה, האצבעות מתלכלכות, העשניה
 צהובה, התחתים כמעט רקובים. תמונת ורמות
 של אישקט מלוות את כל שירי הספר.

מעל כל אלה נמצא, כאמור, עולם הדימויים
 המיוחד, שגם אותו נוח להשוות לעולם דימויים
 מוכר - זה של רוד אבינד, המשורר הנפלא שקשר
 עימה את שנתיו המודרנית (הם נישא בניירודק
 בינואר 1993 ואף כתבו כיהד ספר ילדים,
 ביצירות של שניהם אפשר לחזות עולם של בעלי
 חיים: השער השני בספרה של שחדי נקרא
 'משומתי לצב', והוא מדכב משידים שמציבים
 במרחבם אמ, המד, קופים, עורבים, ובמובן - צב.
 אצל אבינדן פורסים הנמר והדאג, אבל את
 כל הרמיזנות והחיונות שביצירת אבינד, שחדי
 לוקחת צעד נוסף קדימה, אל המחוזות של
 הסודיאליזם. כך ייתלבו את המום והנידוי אותו
 על השולחן/ ניגש המשרות ומקם מסגו/
 ניגשו הילדים תקפנים ממקום ממשחק/
 וקרעו מבשרו/ מתאום והסיע המום שנית
 בשלפוחתו/ במראת המגולפת מסול- וללא
 בותרת, עמ' 26. לכן מתקבל על הדעת, כי
 'קוטים שורשק וריבה השיש' התמסמלו/
 והתפרקרו במטע הנפחיתתי (שם, עמ' 30).

קשה להימנע מלהיחזף עם השירים,
 להסתקרן, לרצות להבין, לפעמים רי בסקרנות
 לכרה כדי לחזן ולספך את הקדא, ומפרה של
 שחדי ורש קריאת תודות. זהא מיווה ובלתי
 מתפענת, היא ומפתה.

רשנה שחורי, חשבתי לנרוב נרבי ליקך,
 עכשיו, 72 עמ'

א ופר את בפשטות: קשה לי להבין את
 רשנה שחורי, המשוודת בת ה-35,
 שפרסמה כיהד עם אחותה את ספרה
 הראשון לפני כשני עשורים, עת פרש עליהן
 נבדילאל מיקר את המוח, ממשיכה להפתיע
 בעולם דימויים, שלא אחין לומר כי ירדתי אל
 מופי. מיקר עצמו מצוין כנג המפר את המרכיב
 הסודיאליסטי הבולט בשיריה. יהיה זה נוח
 להשוות אותה לאמנים סודיאליסטים דוגמת
 מאגניס וראלי, הסודיאליסטים, מעצם הנדחתם,
 אינם מחויבים בהקשרים לוגיים. לעולם לא
 נוכל לבוא עמם השבח על התעלפות מוחיקי
 התרכיטציה. לא נוכל למעון נגרם כי הם
 מעורפלים. אולם, יהיה זה עול למסוד את
 שחדי במשוודת שהסודיאליזם הוא המפתח
 ליצירתה, כי בטופו של רבר אין זה כך. למען
 האמת, עולם הדימויים שלה הוא מה מרוב,
 שגורשות הפיכה המפיכה תודת כדי לרדת אל
 סוף רעתה. רעתה מלאה עולם שלם של פירות
 ובעלי חיים, השוחים כאמנים ובימים של הניח
 פנימי פנסמטי.

שיריה של שחדי פשוטים רק לכאורה. מן
 השיר הראשון ועד השיר האחרון נעסף הקדא
 בתחושה שעליו לצעוד בין השורות בצעדים
 מדורים, מן ייפול אל תהום הרמזים המרשניות
 שביניהן, השירים עצמם נעים בין תמימות
 ילדותית וייצגתי לחצר/ לבושה הצאית
 קרועה ורודה העלצת פירמה לבנה/ - מאו
 לפי תותים היים, 'זורש מאי ככמר', עמ' 13)
 לנרוטסקה, שבמו לקחה מסרט של ריווד
 לינק' (ינשפך הסיר על פרימת שבמולים/